

รถประจำทาง

ในราตรีอันยาวนาน หลากบทบาท ต่างจุดหมาย
กับการเดินทางของหลายชีวิต ซึ่งบังเอิญมีช่วงเวลาใด
เวลาหนึ่งซ้อนทับคาบเกี่ยวกันอย่างไม่รู้ตัว...บนรถประจำทาง
คันนี้

พันพิรุณ

พันพิรุณ

รถประจำทาง

โดย : พันพิรุณ

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน

ตลัษวิติทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-94386-3-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

พันพิรุณ,

รถประจำทาง — กรุงเทพฯ : สีน้า, 2566. 252 หน้า

1. I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-94386-3-2

จัดพิมพ์ และ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

www.watercolorpublishing.com

watercolorpublishing@gmail.com

พิมพ์ที่

บจก. กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง

ราคา 229 บาท

(เก้าอี้คุณ รักโลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษจากโรงงานปลอดสารพิษ)

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

พิสูจน์อักษร

จัดรูปเล่ม

ออกแบบปก

ตุลา ลักษณะมนตรี

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

ธนพร ภูวนวงศ์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์,

ตุลา ลักษณะมนตรี,

รัชยา ศรศิลป์

หัสติน เวท

Water design

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง ‘รถประจำทาง’ ประพันธ์โดย ‘พันพิรุณ’ ซึ่งถือเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียน หลังจากได้เคยฝากฝีมือลายมือ เป็นรวมเรื่องสั้น ‘ตีสามสยอง’ ออกมาให้อ่านกันแล้วก่อนหน้านี้ แล้วถ้าพูดถึง ‘รถประจำทาง’ ท่านผู้อ่านคงรู้จักกันดี หรือคงได้ใช้บริการกันมาแล้วสักครั้ง บางท่านก็อาจจะเป็นประจำทุกวัน นิยายเรื่องนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามและคุ้นชินไปกับบรรยากาศ รวมถึงเหตุการณ์บนรถประจำทาง จนร้อง เอ๊ะ! ทำไมคุ้น ๆ หรือที่เรียกว่า เดจาวู เหมือนเคยเห็นหรืออยู่กับสถานการณ์นั้นมาก่อนแล้วก็ได้ ไม่แน่ว่าหลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบ ท่านผู้อ่านอาจจะเกิดความหวาดระแวงว่า ตัวเองอาจเคยนั่งใกล้ชิดอยู่กับฆาตกรต่อเนื่องอย่างไม่รู้ตัวก็เป็นได้

สำนักพิมพ์สีน้ำขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุนอุดหนุนหนังสือเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะทำให้ท่านผู้อ่านร่วมลุ้นระทึกไปกับผู้เขียนนะค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

กุมภาพันธ์ 2568

คำนำผู้เขียน

ทุกคนคงจะรู้จักรถสาธารณะอย่างรถประจำทาง หรือที่เรียกกันสั้น ๆ จนติดปากว่ารถเมล์เป็นอย่างดี นอกจากจะรู้จักแล้ว เชื่อว่าไม่มากนักน้อย ไม่เป็นประจำก็ต้องมีบ้างเป็นบางครั้งคราว ที่หลายคนเคยใช้บริการรถสาธารณะประเภทนี้ โดยเฉพาะรถเมล์ประเภทไม่ปรับอากาศหรือรถร้อน ซึ่งคนมีรายได้ทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่า เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า เทียบวิ่งมากกว่า ทั้งยังมีราคาถูกโดยสารถูกกว่ารถประเภทปรับอากาศมากโขอยู่

ท่ามกลางสภาพอากาศและเปลวแดดอันร้อนระอุ ขณะที่รถเมล์กำลังแล่นอย่างเอื่อยเอื่อยไปตามเส้นทางประจำเส้นเดิม สายลมซึ่งพัดโกรกผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่ถูกเปิดอ้าไว้จนสุด ช่วยให้ ความอบอ้าวภายในตัวถึงรถได้บรรเทาเบาบางลงไปบ้าง

ในช่วงเวลานั้นคุณกำลังทำอะไรอยู่...เหม่อลมองออกไปภายนอกตัวถึงรถเพื่อชมวิวทิวทัศน์ที่เลื่อนผ่าน สังเกตผู้คนซึ่งกำลังเดินผ่านไปมาบนบาทวิถี ให้ความสนใจกับเหล่าผู้คนที่กำลังสัญจรอยู่บนรถคันนี้ร่วมกัน หรือจมตัวเองอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง

แล้วในขณะนั้นคนอื่นบนรถคันเดียวกันกับคุณกำลังทำอะไรกันอยู่ บางที พวกเขาเหล่านั้นอาจจะกำลังทำแบบเดียวกันกับคุณ อาจจะกำลังจับตาดูคุณอยู่เช่นเดียวกับที่คุณกำลังจับตาดูใครสักคนอยู่ก็เป็นได้

นิยายเรื่อง ‘รถประจำทาง’ เล่มที่กำลังถืออยู่ กำลังจะพาคุณให้ร่วมออกเดินทางไปด้วยกัน เพื่อทำความรู้จัก สัมผัสความรู้สึกนึกคิด รับรู้เข้าถึงห้วงอารมณ์ ของหลากหลายผู้คนจากหลายสถานที่ ซึ่งบังเอิญได้มาอยู่บนรถโดยสารคันนี้ด้วยกัน

ทางผู้เขียนหวังว่า นิยาย ‘รถประจำทาง’ เล่มนี้ จะสามารถมอบอะไรบางอย่างให้แก่ผู้อ่านได้บ้างไม่มากก็น้อย โดยที่ยังคงไว้ซึ่งความสนุกสนานและบันเทิงตามแบบฉบับที่ดีของนิยายเรื่องหนึ่ง

ถ้าทุกท่านพร้อมออกเดินทางกันแล้ว ขอเชิญพลิกหน้าถัดไปได้เลยครับ

พันพิรุณ

มกราคม 2568

สารบัญ

1. มุมมองที่หนึ่ง	: ชายหนุ่มกับงานอดิเรกของเขา	9
2. มุมมองที่สอง	: หญิงสาวกับโลกที่พังทลาย	57
3. มุมมองที่สาม	: เด็กหนุ่มกับความคาดหวังที่แบกรับ	107
4. มุมมองที่สี่	: คู่ชายหญิงและฝันเฟื่องที่ขบขันไม่สนิท	153
5. มุมมองนอกตัวถึง	: ผู้ล่าและผู้ถูกล่ากับคำคืนอันเปลี่ยวร้าง	197
6. มุมมองต้นทาง	: พี่ชายกับความรักที่ส่งไปไม่ถึง	239

รถประจำทาง

‘ร่างทั้งร่างของผมกำลังสั่นไหวและกรีดร้องไม่หยุดอย่าง
ยินดี สมองก็กำลังจินตนาการอย่างหนักไปถึงความรู้สึก
เปี่ยมสุข ในวินาทีที่ได้เห็นคมมีดเงาวับ เชือดเฉือนผ่านเนื้อ
หนังบอบบางที่ขาวซีดราวกระดาษของเธอ’

1. มุมมองที่หนึ่ง

ชายหนุ่มกับงานอดิเรกของเขา

“หลังจากที่พลเมืองดีแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าพบกระเป๋
เป้ต้องสงสัยสีน้ำตาล ถูกวางไว้อยู่บริเวณป้ายรถเมล์ใ
กลางกรุงเมื่อกว่าหนึ่งชั่วโมงก่อนที่ผ่านมา ทางเจ้าหน้าที่
ตำรวจพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ชุดเก็บกู้ระเบิดก็เดินทางมาถึง
พร้อมกันแยกประชาชนออกจากพื้นที่โดยรอบ

กว่าสามสิบนาทีที่เจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบ
กระเป๋าค้นพบสิ่งของที่มีความระมัดระวัง และล่าสุดในขณะนี้
ก็ได้รับคำยืนยันแล้วว่า สิ่งที่อยู่ในกระเป๋าค้นพบเป็น
เพียงแผงวงจรเปล่า ๆ ที่ถูกติดตั้งไว้กับโทรศัพท์มือถือ โดย
ทั้งนี้ไม่พบว่ามิดินปืนหรือสารจู่ระเบิดแต่อย่างใด ซึ่งก็ถือ
ว่าสถานการณ์คลี่คลายไปได้ด้วยดีท่ามกลางความโล่งอก
สบายใจของทุกฝ่าย

แต่อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ก่อความไม่สงบที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ ทางเจ้าหน้าที่คาดว่าจะเป็นการสร้างสถานการณ์โดยผู้ไม่ประสงค์ดี ซึ่งต่อจากนี้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็จะเร่งดำเนินการตรวจสอบภาพจากกล้องวงจรปิด เพื่อสืบหาและติดตามผู้ต้องสงสัยต่อไป”

“ขณะนี้รถนำขบวนประท้วงพร้อมด้วยกลุ่มผู้ชุมนุมจำนวนมาก ซึ่งกะประมาณคร่าว ๆ เอาจากสายตาน่าจะมีไม่ต่ำกว่าพันคน กำลังเคลื่อนขบวนออกจากสถานที่จัดตั้งเวทีชุมนุม ออกเดินเท้าไปตามเส้นทางที่ได้กำหนดและแจ้งไว้ก่อนหน้านี้

ตลอดเส้นทางเดินขบวน ก็ปรากฏว่ามีชาวบ้านตามรายทางแห่ออกมาต้อนรับ ส่งเสียงเชียร์ และมอบข้าวของ หรือไม้ก็บริจาคเงินให้ขบวนประท้วงกันอย่างอุ้นหนา ผาค้าง แต่ก็มึบั้งที่ออกมาแสดงความไม่พอใจ มีออกมาต่อว่าพร้อมส่งเสียงให้ร้องขับไล่ให้ได้เห็นอยู่เป็นระยะ

แม้ในเวลานี้สถานการณ์โดยรวมจะยังถือว่าสงบเรียบร้อย ผู้นำขบวนยังสามารถควบคุมฝูงชนให้เคลื่อนตัวไปอย่างเป็นระเบียบได้ ยังไม่มีชนวนเหตุใด ๆ ที่อาจบาน

ปลายจนก่อให้เกิดความรุนแรง แต่แน่นอนว่าสิ่งที่น่าเป็นห่วงก็คือการจราจรที่ติดขัดมากขึ้น จนเสี่ยงบ่นด่าของผู้ใช้รถใช้ถนนเองก็เริ่มหนาหูขึ้นเรื่อย ๆ นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม หากว่าใครมีฐานะจำเป็นต้องใช้ต้องผ่านถนนเส้นนี้ ก็ขอให้ศึกษาเส้นทางให้ดี หรือไม่ก็เลี่ยงไปใช้เส้นทางอื่นก็น่าจะสะดวกรวดเร็วกว่า”

“ในส่วนของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่กำลังเป็นที่จับตามอง และทำให้พวกเราเหล่าชาวบ้านต้องออกสั่นขวัญหายกันอยู่ในขณะนี้ ทางโฆษกสำนักงานตำรวจก็ออกมาให้คำยืนยันอย่างหนักแน่นว่า เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบต่างก็ร้อนใจไม่แพ้กัน และให้คำสัญญาว่าจะเร่งระดมมือดีทั้งหมดเพื่อสืบหากันอย่างสุดความสามารถ เพื่อจับตัวฆาตกรอำมหิตรายนี้มาได้โดยเร็วที่สุด

แต่ทั้งนี้ทางเจ้าหน้าที่เองก็ยอมรับว่า แม้จะตรวจพบเบาะแสจากที่เกิดเหตุได้อยู่พอสมควร ทว่าก็ยังคงไม่อาจจะจับตัวผู้กระทำ รวมไปถึงแรงจูงใจของการก่อเหตุของฆาตกรรายนี้ได้

ก็สรุปสั้น ๆ ได้แค่ฆาตกรน่าจะไม่เคยก่อเหตุใด ๆ มาก่อน จึงยังไม่มีประวัติอาชญากรรมอยู่ในฐานข้อมูล

ส่วนเหยื่อแต่ละรายดูเหมือนว่าจะไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ซึ่งก็ทำให้คิดได้ว่าน่าจะเป็นการทำฆาตกรรมแบบสุ่ม

สุดท้ายนี้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจฝากประชาสัมพันธ์มา ว่าขอให้ทุกคนที่อาจจะต้องเดินทางไปในที่เปลี่ยว ๆ หรือไปไหนคนเดียวกลางค่ำกลางคืน ในช่วงนี้ก็อย่าให้เพิ่มความระมัดระวังตัวให้มากกว่าปกติ และช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กันและกันอีกทางหนึ่ง

โดยหากพบผู้ต้องสงสัยหรือเหตุผิดปกติใด ๆ จะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม ก็ขอให้รีบแจ้งมาเพื่อที่ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้จัดชุดกำลังเข้าตรวจสอบหรือระงับเหตุได้อย่างทันท่วงที

สุดท้ายของสุดท้าย...เจ้าหน้าที่ตำรวจเน้นย้ำหนักแน่นเพื่อให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจ ว่าจะเร่งปิดคดีสะเทือนขวัญนี้ให้ได้เร็วที่สุด รีบหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งจะไม่มีการจับแพะอย่างแน่นอน”

รายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศในช่วงเวลานี้ หากไม่ใช่เกมโชว์ไร้สาระก็มักจะเป็นประกวดร้องเพลงรูปแบบซ้ำ ๆ หรือไม่ก็ละครเกรดบีที่เนื้อหาส่วนใหญ่เวียนว่ายตายเกิดอยู่แต่กับการตบตีแย่งชิงผู้ชายกัน

ดีหน่อยที่เดี๋ยวนี้มีรายการประเภทเล่าข่าว ว่าไรตี้ข่าว เป็นตัวเลือกให้ได้เสพเพิ่มขึ้นบ้าง แต่พอเป็นที่นิยมขึ้นมาแทบทุกช่องก็กลับทำมาเป็นรูปแบบเดียวกัน แถมนำเสนอเนื้อหาเหมือน ๆ กันไปหมดเสียอีก ต่างกันแค่ฉากประกอบและตัวผู้ประกาศ ผู้เล่าข่าวก็เท่านั้นเอง

สถานีออกอากาศเหมือนจะมีมากมายหลายช่องจนแทบนับไม่ถ้วน รายการที่ออกอากาศก็เหมือนจะมีเยอะแยะจนมิให้เลื้กดูเลื้กชมไม่หวาดไม่ไหว แต่พอเอาเข้าจริงก็กลับไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลยสักนิด

และเมื่อผมตัดสินใจว่าในหน้าจอโทรทัศน์ขณะนี้ไม่มีอะไรให้น่าสนใจ จึงกดปุ่มบนรีโมตคอนโทรลที่ถืออยู่ในมือเพื่อปิดสิ่งที่กำลังดูอยู่ ก่อนจะผินหน้าและเหลียวมองผ่านกรอบหน้าต่างออกไปยังสภาพแวดล้อมภายนอก ที่แสงสีส้มจัดจ้านได้ทาบทับพื้นฟ้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หันกลับมาตรวจสอบเวลาจากนาฬิกาแขวนผนังเพื่อยืนยันกับตัวเองให้แน่ใจอีกครั้งหนึ่ง

เกือบจะหกโมงเย็นแล้ว...

หลังจากหลังล้มตัวลงกับฟูกบางสภาพโทม ซึ่งเป็่สมบัติเพียงไม่กี่ชิ้นที่มีอยู่ในห้องอันแทบจะว่างเปล่า ยึดเหยียดทั้งร่างจนสุดเพื่อยืดเส้นยืดสาย ผ่อนคลายกล้ามเนื้อ

จากความเมื่อยล้า หลังนั่งเฝ้าอยู่แต่ตรงหน้าจอโทรทัศน์มาเป็นระยะเวลานาน

หลับตาพักสายตาครู่หนึ่ง ทำสมองให้ว่างเปล่าที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ให้ใจต้องฟุ้งซ่านไปกับเรื่องไม่จำเป็นปล่อยให้ภาพทุกภาพที่ผุดขึ้นมาลอยผ่านหายลับไป โดยไม่หยุดยั้งติดและครุ่นคิดไปกับมัน

ให้ร่างกายรับรู้ได้ถึงความเบาหวิว ให้ความคิดล่องลอยออกไปในอากาศตามแต่ที่มันอยากไป จมตัวเองให้กลืนหายไปกับความเงียบ กับสิ่งแวดล้อมและสภาพแสงสีรอบ ๆ กาย

ฉับพลันเมื่อเสียงนาฬิกาปลุกซึ่งตั้งไว้ตรงหัวที่นอนดังขึ้นบ่งบอกเวลาหกโมงเย็น ผมติดตัวลุกขึ้นนั่งราวกับหลังติดสปริง บิดตัวซ้ายทีขวาทีขับไล่ความปวดเมื่อยและอารมณ์เมื่อสักครู่ทั้งหมดทิ้งไป แล้วจึงจัดแจงยันตัวเองให้ลุกขึ้นไปแต่งตัวด้วยชุดเสื้อยืดกางเกงยีนอย่างเคย

เรียบร้อยแล้วก็คว้ากระเป๋าสะพายคู่ใจมาพาดไว้บนบ่าด้วยความเคยชิน สอดสายสายตาจนพบกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะหยิบมันม้ายัดใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง

เมื่อตรวจสอบจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรตกหล่น ไม่หลงลืมสิ่งใดไว้แล้ว จึงออกจากห้องโดยไม่ลืมที่จะลงกลอนประตูให้แน่นหนาที่สุดเท่าที่จะทำได้อย่างเคย เดินเท้าจาก

หอพักมาตามซอยแคบ ๆ ซอยเดิม เพื่อไปยังป้ายรถประจำทางป้ายเดิมที่ตรงปากซอย

อากาศเย็นโรยตัวลงมาให้พอได้สบายกายคลายร้อนลงบ้าง เห็นเด็กตัวน้อยหลายคนกำลังวิ่งเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนานอยู่ตรงลานว่าง พ่อค้าแม่ขายบางคนกำลังเข็นรถเพื่อเริ่มออกขาย ในขณะที่บางคนก็กำลังเข็นรถเปล่ากลับที่พักหลังจากที่ขายหมดแล้ว

ถึงขยะใบใหญ่ตรงเสาไฟฟ้าที่ไม่เคยมีขนาดใหญ่พอเสียที่ ขยะมากมายจึงเต็มล้นและหล่นจนเกลื่อนกลาดส่งกลิ่นเน่าเหม็นให้ได้เห็นได้ดมอยู่แทบจะตลอดเวลาที่ได้เดินผ่าน

ถัดจากถังขยะใบดังกล่าวไปเพียงไม่กี่ฟุต พ่อค้าคนหนึ่งกำลังมัดข้าวมัดให้กับลูกค้าที่กำลังยืนรออยู่ จะว่าเป็นภาพที่ดูธรรมดาที่ธรรมดา แต่จะว่าแปลกก็แปลก ที่ภาพของกินกับขยะ กลิ่นของข้าวมัดกับกลิ่นเน่าเหม็นบูด จะอยู่ด้วยกันและรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้ในสถานที่แห่งนี้

สุนัขจรพันธุ์ทางสีดำสนิทเดินตามกลิ่นอันพึงประสงค์มาจนถึงที่นี่ ในเมื่อไม่อาจลิ้มรสข้าวมัดจานหอมได้ สองเท้าหน้าของมันจึงต้องบรรจงคุ้ยเขี่ยเพื่อหาอะไรใส่ท้องเอาจากกองขยะ สองตาสอดส่องสำรวจ จมูกดมกลิ่น

แยกแยะ คนต้องทำมาหากิน หมาเองก็ต้องทำมาหากิน
ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไปจนถึงพຸ່งนี้เหมือนกัน

เดินมองเดินดูอะไรไปเรื่อยเปื่อย คิดนั่นคิดนี่ไป
เพลิน ๆ ครัวเดียวก็ถึงป้ายรอรถประจำทางที่หมาย ป้าย
รถเมล์ป้ายนี้เป็นป้ายเล็ก ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในย่านธุรกิจ แถมยัง
ไม่ใช่จุดที่จะมีอะไรให้แวะให้เที่ยวเลยสักแห่ง

ดังนั้น...ไม่ว่าจะเมื่อไหร่เวลาใด ผู้มาใช้บริการเพื่อ
รอรถโดยสารที่ป้ายรถเมล์ป้ายนี้ จึงแทบไม่เคยมีจำนวนเกิน
กว่าหลักสิบเลยสักหน แต่วันนี้เวลานี้ที่นี้ก็เจียบเหงากว่า
ปกติไปเสียอีก ก็เลยมีผมนั่งรอรถสายที่หมายอยู่เพียงลำพัง

นั่งมองรถราหลากสีหลายรูปร่างแล่นผ่านมาและ
ผ่านไป เล่นบวกลเลขทะเบียนรถในใจไปเพลิน ๆ ไม่ก็อึดใจก็
เห็นรถเมล์สีครีมแดงสายประจำแล่นมาแต่ไกล ไฟเลี้ยว
กะพริบถี่เมื่อเข้ามาใกล้ก่อนที่มันจะชะลอตัวและเข้าจอด
เทียบป้ายอย่างนุ่มนวล ตรงจุดที่ผมยืนคอยอยู่อย่างพอดี
พอดี

รอให้ผู้โดยสารจากบนรถโดยสารลงมาจนเรียบร้อย
จึงค่อยพาตัวเองขึ้นไปหลังจากนั้น ผมได้สายตาสำรวจ
สภาพรถและจำนวนผู้โดยสารทั้งหมด ก่อนจะตัดสินใจเดิน
ผ่านที่นั่งซึ่งยังมีว่างเหลือให้ได้เห็นทั้งสองฝั่งทางเดิน เพื่อทึ่ง

ตัวเองลงบนที่นั่งยาวด้านหลังสุดตรงตำแหน่งริมหน้าต่างฝั่งชิดทางเท้า

ที่นั่งยาวด้านหลังสุดของรถ ตำแหน่งชิดริมฟุตพาท...แม้เวลาที่มีผู้โดยสารจำนวนมาก มันอาจเป็นที่นั่งที่ไม่มีความเป็นส่วนตัวไปบ้าง แต่ที่นั่งตรงนี้นี่ละ เป็นตำแหน่งคุ้นเคยที่ผมโปรดปรานมากที่สุดแล้ว

นี่เป็นหนึ่งในงานอดิเรกของผม

ในการดำเนินชีวิตยุคปัจจุบันที่แสนจะเคร่งเครียด อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน วันหยุดพักผ่อนที่มีอย่างน้อยนิดต่อหนึ่งสัปดาห์ ก็คงเปรียบเสมือนโอเอซิสท่ามกลางทะเลทรายอันแห้งผากระอุร้อน มันทำให้อะไร ๆ ที่ดูบีบรัดมัดตรึงได้ผ่อนคลาย ทำให้ความเร่งรีบทุกเวลาทุกวินาทีดูเชื่องช้าลง และทำให้ได้หยุดพักจากการแก่งแย่งแข่งขันเอาเป็นเอาตายได้บ้าง

ดังนั้นส่วนใหญ่จึงเลือกที่จะหากิจกรรมสบาย ๆ อย่างที่ใจอยากมาทำ บางคนพอใจกับการขลุกตัวอยู่กับห้อง เปิดเครื่องปรับอากาศให้จ๋า ๆ ซุกตัวเองอยู่ใต้ผ้าห่ม กดรีโมตดูรายการทีวีหรือซีรีส์เรื่องโปรด ไม่ก็เลือกแผ่นซีดีมาสักแผ่นเล่นกับชุดโฮมเธียเตอร์สุดรักสุดภูมิใจ

บางคนเลือกจะตัดขาดจากโลกแห่งความเป็นจริง แล้วหันมาบังคับร่างจำลองของตัวเอง ให้โลดแล่นไปในโลกแฟนตาซีแห่งจินตนาการ ท่องเที่ยวผจญภัยไปทั่วทั้งแผนที่อันกว้างใหญ่ ร่วมมือกับเหล่าสหายปราบเหล่าสัตว์ประหลาดและปีศาจร้าย ทำความรู้จัก พุดคุย สร้างสังคมในอุดมคติอยู่ในเกมคอมพิวเตอร์

มีไม่น้อยที่อาศัยใช้พื้นที่ของห้างสรรพสินค้า เพื่อหลบสภาพอากาศอันแสนจะร้อนอบอ้าวภายนอก เดินตากแอร์เย็น ๆ เดินดูข้าวของสวย ๆ งาม ๆ พอหิวก็หาอะไรใส่ท้องได้สะดวก ทั้งสบาย ทั้งเพลิดเพลินใจ แถมถ้ามีภาพยนตร์เรื่องใหม่เข้าฉาย ก็ยังซื้อตั๋วเข้าไปดูในโรงได้ง่าย ๆ ฆ่าเวลาไปได้หลายชั่วโมงเลยทีเดียว

ไม่ว่าจะเลือกวิธีไหน จะใช้วิธีอย่างไร แต่ทั้งหมดก็เพื่อความบันเทิง ผ่อนคลายอารมณ์และเยียวยาตัวเองจากความอ่อนล้า หลังจากต้องปฏิบัติหน้าที่การงานอย่างหนักมาตลอดแทบทั้งสัปดาห์ทั้งสิ้น

ส่วนตัวผมเองนั้นก็เพียงแค่ค้นหาเข้ากินคำธรรมดา ที่ทำงานไม่ค่อยเป็นหลักเป็นแหล่งเท่าใดนัก ไม่ใช่เพราะบริษัทฯ ส่งไปทำงาน ไปดูงานในที่ต่าง ๆ หรือว่าต้องเดินทางไปตรวจสอบสวนตรงนั้นตรงนี้หรอกนะ แต่เป็น

เพราะผมทำงานอยู่ที่ไหนได้ไม่นานก็มีเหตุจำเป็นให้ต้องลาออก ต้องย้ายที่ทำงานอยู่เสมอ ๆ ต่างหาก

และเพราะว่าเป็นอย่างนั้น มันก็เลยทำให้รายได้ที่ไหลเข้ามาในบัญชีเงินเดือนของผม แทบไม่เคยหนีพ้นไปจากค่าแรงขั้นต่ำเสียที

แต่ผมก็ไม่ได้แคร์สักเท่าใดหรอก ก็อย่างที่เหล่าคนรวยล้นฟ้าหลายต่อหลายคนว่ากันนั่นล่ะว่า ‘เงินทองมันของนอกกาย’ คำพูดสุดคลาสสิกที่ทำให้ผู้พูดดูสูงส่ง และเหมือนจะหลุดพ้นจากทางโลกไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งไม่เคยได้ยินจากปากคนจนเลยสักครั้ง

ช่วงเรื่องคนรวยคนจนพวกนั้นไปก่อน เพราะส่วนตัวที่ผมว่าผมไม่แคร์นั้น ผมหมายความว่าตามที่พูดจากใจจริง ก็แค่เลือกใช้ชีวิต เลือกทำกิจกรรมให้เหมาะสมกับรายได้ เงินแค่นี้สำหรับผมก็อยู่ได้สบาย ๆ ไม่ต้องมีอะไรให้เดือดเนื้อร้อนใจแล้ว

ดังนั้น การพักผ่อนหย่อนใจที่ต้องใช้เงินฟุ่มเฟือยในแบบที่จะทำให้ผมต้องมานั่งก้มใจจนกุมขมับจึงดูไม่เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะถ้าการใช้จ่ายเหล่านั้นจะทำให้ผมต้องอดมือกินมือตอนสิ้นเดือนด้วยแล้วละก็ มันจะ

เป็นตัวเลือกท้ายที่สุดของท้ายที่สุดอีกที ซึ่งผมก็จะไม่มีวันเลือกตัวเลือกนั้นอย่างแน่นอน

สำหรับผมแล้ว...วิธีที่ประหยัดอีกทั้งยังง่ายกว่าทางเลือกพวกนั้น คือคำตอบที่ถูกต้องและดีที่สุดสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจของตัวเอง

ในช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ซึ่งแผดแสงแรงกล้ามาตลอดวันทอแสงสุดท้ายและกำลังจะลาลับขอบฟ้าไป ขณะที่สภาพอากาศซึ่งร้อนอบอ้าวอย่างยาวนานกำลังเริ่มผ่อนคลายสบายตัวขึ้นบ้างแล้ว ผมชอบและเลือกที่จะนั่งเฉย ๆ รับลมเย็น ๆ อยู่บนรถประจำทาง

ยามเมื่อรถเมล์กำลังแล่นอย่างเอื่อยเอื่อยไปเรื่อย ๆ ช่วงเวลาที่สายลมเข้าปะทะตรง ๆ ที่ผิวหนัง ลูบได้ไฉ่ความร้อนจากผิวกายให้บรรเทาลงไปยามเมื่อเคลื่นไหลผ่าน มันคืออารมณ์ซึ่งบอกไม่ถูก เป็นความรู้สึกสบายและทำให้มีความสุขได้อย่างน่าประหลาดเลยทีเดียว

นั่งเพลินมognnnมognnnไปเรื่อยเปื่อย สังเกตสีหน้าท่าทาง การขยับเคลื่นไหวเปลี่ยนแปลง อากัปกิริยาท่วงท่าต่าง ๆ ของผู้คนทีหลุดเข้ามาในกรอบสายตา สิ่งเหล่านี้คือวัตถุดิบชั้นยอดที่ทำให้หัวสมองของผมได้คิดต่อยอด ทำให้ได้ใช้จินตนาการคาดเดาไปต่าง ๆ นานา

ความคิดที่อยู่ในหัวสมองเหล่านั้นคืออะไร อารมณ์แบบไหนที่กำลังรู้สึก พวกเขากำลังจะทำอะไรต่อจากนี้นอกจากจะได้ความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าจากสายลมที่โกรกโบกพัดมาแล้ว มันยังช่วยปลุกพลังแห่งความช่างสังเกต ความคิดวิเคราะห์ในตัวผมให้ตื่นขึ้นอีกด้วย

นี่ละ คือความสนุกของการพักผ่อนหย่อนใจในแบบของผม และก็เพราะแบบนี้แหละ จึงเป็นสาเหตุที่เบาะนั่งยาวหลังรถด้านชิดริมหน้าต่างกลายเป็นที่นั่งตำแหน่งโปรดของผม แน่นอนอยู่แล้วว่า มันทำให้ผมเคลิบเคลิ้มชั่วเวลาองอะไรต่อมิอะไรได้อย่างสะดวกโดยไม่ขัดหูขวางตาคนอื่น อีกทั้งยังทำให้ผมสามารถสังเกตพฤติกรรมของใครต่อใครได้ง่ายขึ้นได้อีกด้วย

คนที่กำลังเดินอยู่บนทางเท้า ใครที่กำลังรอรถอยู่ที่ป้ายรถเมล์ ผู้มีกำลังพอจะซื้อรถยนต์ซึ่งกำลังขับรดของพวกเขายอยู่บนท้องถนน ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้โดยสารทั้งหมดที่อยู่บนรถโดยสารคันเดียวกันนี้กับผม

โดยส่วนตัวแล้วผมคิดว่า การที่คน ๆ หนึ่งจะทำอาภักปกริยาทำทางอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง

ออกมา นั่นเพราะในใจของพวกเขาเหล่านั้นกำลังมีอารมณ์ความรู้สึก หรือความนึกคิดถึงเรื่องบางเรื่องอยู่

ซึ่งสิ่งเหล่านั้นที่กำลังวนเวียนอยู่ภายใน จะส่งผลให้แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างออกมา อาจจะได้ในรูปแบบความเคยชิน จนแม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่ทันรู้ตัวและคาดไม่ถึงเช่นกัน

จากประสบการณ์ตรงในเรื่องการสังเกตผู้อื่นที่ได้สั่งสมมาในระดับหนึ่ง ผมค้นพบว่า ไม่ว่าพฤติกรรมของคนแต่ละคนนั้นจะแตกต่างกันมากน้อยสักเพียงใด แม้ว่าการแสดงออกของแต่ละคนจะดูเหมือนหรือคล้ายกับว่า เป็นการกระทำหรือแสดงออกที่มีลักษณะของความเป็นส่วนตัวและมีความเฉพาะบุคคลขนาดไหนก็ตาม

แต่หากได้ลองวิเคราะห์ลงไปให้ลึก เมื่อจำแนกแยกแยะพฤติกรรมฟุ้งเฟ้อหรือพฤติกรรมแวดล้อมเสริมออกไปจนหมดแล้ว ก็จะเหลือเพียงพฤติกรรมหรือการแสดงออกที่เป็นใจความสำคัญ หรือแก่นหลักแห่งพฤติกรรมอยู่เพียงสองประเภทเท่านั้น

ซึ่งผมตั้งชื่อให้มันว่า ‘ทฤษฎีพฤติกรรมสากลและพฤติกรรมเฉพาะ’

พฤติกรรมที่ไม่่ว่าใครก็ตามที่กำลังเกิดอารมณ์ความรู้สึกใดใดความรู้สึกหนึ่ง ซึ่งทำให้เผยหรือแสดงอาการ

ท่าทาง รวมถึงอากัปกริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เหมือนหรือคล้ายกันออกมา ตามทฤษฎีของผมนั่นคือพฤติกรรมสากล

หากจะยกตัวอย่างให้เข้าใจง่ายขึ้นอีกหน่อยสำหรับกรณีนี้ ก็อย่างเช่นคนที่กำลังใช้ความคิดมักจะขมวดคิ้วเข้าหากัน คนที่กำลังปวดหัว นอกจากขมวดคิ้วแล้วก็มักจะใช้นิ้วบีบบริเวณขมับหรือหัวคิ้วควบคู่ไปด้วย

หรือถ้าจะให้ชัดเจนกว่านั้นขึ้นไปอีก ก็เช่น คนที่กลุ่มใจมักถอนหายใจออกมาให้เห็นเป็นระยะ หากหนักมากจนรู้สึกหดหู่ก็จะมีอาการเหม่อลอยร่วมด้วย และถ้าหากเรื่องกลุ่มใจนั้นเกิดจากการคิดไม่ตก หัวคิ้วก็จะขมวดเข้าหากันอย่างคนกำลังใช้ความคิด

ทั้งนี้ความถี่ในพฤติกรรมการถอนหายใจ เหม่อลอย ขมวดคิ้ว ก็มักจะสัมพันธ์กับความบ่อยของการวกกลับมาคิดถึงและความรุนแรงของปัญหานั้นเอง

จะเห็นว่าพฤติกรรมสากลเป็นพฤติกรรมที่เรา ๆ ต่างก็คุ้นเคย และพบเห็นกันได้บ่อย ๆ อยู่แล้ว ซึ่งมันก็ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นสามารถคาดเดาได้ไม่ยากนัก ว่าผู้ที่แสดงอาการเหล่านี้ออกมา น่าจะเป็นอะไรหรือกำลังคิดอะไรอยู่

ส่วนพฤติกรรมเฉพาะนั้นต่างออกไป แน่่อนว่านั่นก็ตรงตัวกับสิ่งที่ผมตั้งให้อยู่แล้ว ว่ามันคือพฤติกรรมที่คน ๆ

หนึ่งจะแสดงออกมาในรูปแบบเฉพาะของตัวเองเท่านั้น อาจจะมีซ้ำกันบ้างในคนบางคน แต่ก็ต้องไม่ใช่อาการที่คนส่วนใหญ่ทำกัน

เป็นอาการหรืออาการกับปฏิกิริยาที่ถึงแม้คนแต่ละคนจะคิดเหมือน ๆ กัน แต่พวกเขาก็จะไม่แสดงให้เห็นในแบบเดียวกันนั่นเอง

หากมีคนสามคนนั่งอยู่ด้วยกัน และทั้งสามคนนี้ต่างก็กำลังดูใบไม้เส้นผมของตัวเองอยู่ คนที่หนึ่งอาจทำเพราะมั่นใจในความงามและสุขภาพเส้นผมของตัวเองเป็นอย่างมาก คนที่สอง แทนที่จะเป็นเส้นผม แต่เขาหรือเธออาจทำไปเพราะมั่นใจในรูปร่างหน้าตา รวมถึงเครื่องแต่งกายที่กำลังสวมประดับอยู่ในวันนี้

ในขณะที่คนที่สามนั้น อาจเป็นคนที่ขาดความมั่นใจอย่างหนักจนต้องหาสิ่งยึดเหนี่ยว ต้องย่ำคิดย่ำทำเพื่อให้ตัวเองรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง ซึ่งตรงกันข้ามกับสองคนที่กล่าวไปแล้วอย่างสิ้นเชิงนั่นเอง

พฤติกรรมเฉพาะจึงเป็นอะไรที่คาดเดาได้ยากกว่า และมีความไม่แน่นอนสูงกว่าพฤติกรรมสากล แต่ก็เพราะว่ามันเป็นอย่างนี้แหละ สิ่งที่เราเรียกว่าพฤติกรรมเฉพาะจึงมีความน่าสนใจมากกว่า

นั่นเพราะการแสดงออกในชั่วขณะนั้นของใครต่อใครที่ผมสังเกตเห็น มันทำให้จินตนาการของผมทำงาน ทำให้ความคิดของผมได้โลดแล่นไปยังที่ไกลแสนไกล ไปไหนต่อไหนได้อย่างไร้ขีดจำกัด

บางครั้งการแสดงพฤติกรรมอันแสนธรรมดาสามัญก็ทำให้ผมรู้สึกตลกขบขันได้ บ่อยครั้งที่ทำให้ผมรู้สึกคล้ายกับว่าตนเองกำลังล่องลอยอยู่ในภวังค์ของใครคนนั้น และนับไม่ถ้วนเลยทีเดียว ที่จู่ ๆ เลือดลมในกายก็เกิดสูบฉีดรุนแรงขึ้นมา ด้วยเพราะอารมณ์อันแสนเบิกบานหฤหรรษ์ที่ก่อเกิด ถ้าโถมป่วนอยู่นอกกายในอกจนแทบระงับยับยั้งเอาไว้ไม่ได้

คำดังกล่าวไปในอารมณ์ผ่านทางสีหน้า ทางพฤติกรรมการแสดงออก จนเกิดอยากรู้ขึ้นมาจริง ๆ ว่าพวกเราจะใจตรงกันไหม เขาหรือเธอผู้นั้นกำลังคิดและรู้สึกเหมือนกันกับที่ผมคิดและรู้สึกอยู่หรือเปล่า

อันที่จริงผมเพิ่งเริ่มงานอดิเรกอันน่าหลงใหลนี้ได้ไม่นานเท่าใดนัก แต่กลายเป็นว่ามันกลับทำให้ผมได้ค้นพบโลกใบใหม่ ได้พึงพอใจในแบบที่งานอดิเรกแบบอื่นไม่มีวันจะให้ผมได้อย่างน่าเหลือเชื่อเลยทีเดียว

อา...ผมยังจำวันแรกวันนั้นได้เป็นอย่างดี

มันเป็นวันหยุดประจำที่มีเพียงสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง วันอาทิตย์อันแสนร่อนอบอ้าวซึ่งไม่ได้แตกต่างไปจากวันนี้สักนิด และมันก็น่าจะเหมือนกับวันหยุดที่ผ่านมาอย่างทุกครั้งที่ผมจะมีนัดกับแฟนไปเดินเที่ยว ดูข้าวของเครื่องใช้ เลือกซื้อเสื้อผ้า ของกระจุกกระจิก และกินมื้ออร่อย ๆ ด้วยกันในห้างสรรพสินค้า

เป็นกิจกรรมซึ่งเหมือนกับที่คู่รักส่วนใหญ่ทั่วไปทำกันนั่นละ

ผมและแฟนสาวที่กำลังพูดถึงอยู่คนนี้คบหาดูใจกันมาได้ปีกว่าแล้ว เธอเคยเล่าให้ผมฟังว่าเธอเป็นเด็กสาวจากซอกหลืบหนึ่งของถิ่นเมืองอันทुरกันดาร

เพราะอยากมีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ อยากมีรายได้มีเงินเป็นกอบเป็นกำไว้ใช้จ่าย รวมถึงเลี้ยงครอบครัวข้างหลังให้ได้สุขสบายขึ้น พอเริ่มเติบโตใหญ่และมีกำลังมากพอ จึงตัดสินใจออกจากบ้านเกิดเมืองนอนมา เพื่อหวังชุดทองเก็บเงินอยู่ภายในเมืองหลวงอันแสนเจริญรุ่งเรืองที่ไม่เคยหลับไหลแห่งนี้

ใบหน้าใสหมดจดไร้ซึ่งเครื่องประทีนผิวแต่งแต้ม รอยยิ้มใสซื่อดูไร้เดียงสา เสียงหัวเราะกังวานอย่างจริงใจไร้

จริตจะก้าน นั่นคือความงดงามตามแบบฉบับสาวบ้านนา
ของเธอ เป็นเสน่ห์อันติดตาตรึงใจตั้งแต่แรกเห็นจนไม่อาจ
ลบเลือนให้หายไป

ใช่...วันอาทิตย์วันนั้นน่าจะเหมือนกับทุกวันอาทิตย์
ที่ผ่านมา พวกเราสองคนควรได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันอย่างมี
ความสุขเหมือนกับทุกวันหยุด

แต่มันกลับไม่ใช่แบบนั้นเลยสักนิด ในวันนั้น ทุก
อย่างที่เป็นเธอหายไปราวกับผมกำลังเดินเล่น เลือกรื้อข้าว
ของ กินข้าว และจับจูนมืออยู่กับคนแปลกหน้าที่ผมไม่เคย
รู้จักมาก่อน

บรรยากาศอึมครึมหม่นมัวแผ่ขยายปกคลุมไปทุก
สถานที่ที่พวกเราเดินผ่าน เมฆหมอกแห่งความคลางแคลง
หนาแน่นทึบที่บั้นเรื้อย ๆ ทุกขณะจนผมรู้สึกอึดอัดแทบทน
ไม่ไหว เธอเอาแต่นั่งเงียบราวกับหุ่นยนต์ไร้ชีวิต ก้มหน้าก้ม
ตามองพื้นอยู่แทบตลอดเวลา ทำทุกอย่างอย่างไร้จิตใจ
คล้ายต้องการให้มันผ่านพ้นและจบลงไปเสียที

เวลาซึ่งควรจะเป็นช่วงแห่งความสุขผ่านพ้นไป
อย่างเชื่องช้า เหนงหงอย ไร้ความหมาย และสุดแสนทรมาน
มันเหลือทิ้งไว้ทั้งความว่างเปล่า ความหวาดระแวง ให้ต้อง

ติดค้างอยู่ในใจอย่างน่าขนลุก วันหยุดวันเดียวต่อสัปดาห์
อันแสนมีค่ากำลังจะจบลงไป โดยยังคงค้างคาความรู้สึกอัน
หดหู่แสนเลวร้ายเหล่านี้เอาไว้

ดวงตะวันคล้อยต่ำลง แสงสีส้มสุดท้ายของวันทอ
ลงมา อากาศอบอุ่นสบายแวดล้อมอย่างเจิบเหงาเศร้าสร้อย
ในขณะที่พวกเราสองคนนั่งอยู่ด้วยกันบนรถโดยสารประจำ
ทางสายเดิม เพื่อที่ผมจะได้ส่งเธอกลับถึงห้องพักอย่าง
ปลอดภัย

“เราเลิกกันเถอะนะ”

แล้วคำพูดสั้น ๆ ประโยคนี้ที่ถูกเปล่งออกมาจากริม
ฝีปากบางของเธอ ก็ราวกับประกาศิตหรือคำสั่งประหาร
ชีวิต รวดเร็วและเด็ดขาดจนผมไม่มีเวลาเหลือพอให้ได้ตั้ง
ตัวหรือทำใจเลยแม้แต่วินาทีเดียว

ไม่ก็จิตใจที่เกิดขึ้นทำให้ผมแทบสิ้นสติ ชัดเจนทรง
พลังจนราวกับถูกนักมวยชกเข้าอย่างจังตรงใบหน้าจนรู้สึก
มึนชาไปถึงสมอง เจ็บปวดแสนสาหัสจนติดตามตรึงใจมาจน
ทุกวันนี้

หลังจากนั้น...ตลอดระยะทางที่เหลือของเราทั้งสอง
ก็มีเพียงความเจิบเซียบ ไม่มีใครเหลียวมองสบตาใคร ไม่มี
ใครพูดอะไรออกมาอีกเลยแม้เพียงสักคำเดียว

บรรยากาศหดหู่หนักอึ้งก่อนหน้านี้ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น ผมรู้สึกหุ้อ ตาลาย ไม่อาจได้ยินเสียงอะไร ไม่สามารถเห็นสิ่งใดได้ชัดเจน ไม่ต้องการรับรู้อะไรอีกแล้วต่อจากนี้ ผมอยากหายตัวไป อยากหายไป หายไปจากตรงนี้ แล้วไปโผล่ที่ไหนก็ได้ที่มีแต่ผมเพียงคนเดียวบนโลกใบนี้

ชั่วขณะที่รถเมล์เดินทางมาจนถึงปลายทาง วินาทีที่เธอลุกขึ้นและก้าวเดินลงจากรถไป โดยไม่แม้แต่จะหันหรือขยาดกลับมามอง

ไม่ ผมไม่อยากให้มันสิ้นสุดลงทั้ง ๆ อย่างนี้ มันไม่ควรจะต้องจบลงแบบนี้สิ รู้ตัวอีกทีผมก็หุนหันวิ่งตามลงไปติด ๆ ทันหุดหิดก่อนที่ประตูจะปิดและรถเมล์เร่งความเร็วจากไป

ชั่วแล่นของความคิด ผมจุดดิ่งมือของเธอเอาไว้พยายามพูดเพื่อถามหาเหตุผลจากเธอ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าคงจะไม่ได้คำตอบอื่นใด ไปมากกว่าความเจ็บที่เธอทำมาตลอดทั้งวัน ผมขอร้อง อ้อนวอน พร่ำเพ้อไปต่าง ๆ นานา ทั้งที่รู้ว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรเลย

ทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ไปหมดแล้ว คิดทุกทางเท่าที่สมองอันกลวงโပ်และว่างเปล่าจะคิดออกแล้ว แต่มันก็ยังไม่

เพียงพอ ยังไม่พอที่จะดูหนัง หรือแม้แค่จะยืดเวลาที่เหลืออยู่ให้ยาวต่อออกไปอีกสักนิด

ให้เธอได้พอมีเวลาไตร่ตรองให้ดี ให้ได้นึกได้คิดถึงช่วงเวลาความรักความสวยงาม ของวันเวลาที่เคยมีด้วยกันเสมอมา เพื่อที่เธออาจจะเปลี่ยนใจได้ในวินาทีท้ายที่สุด

ทว่ามันกลับช่างไร้ผลและไร้ประโยชน์สิ้นดี ไม่มีอะไรเปลี่ยน เธอไม่แม้แค่จะพยายามหยุดยั้งคำของผมหวนวนตาที่เคยสวยใสคู่กันนั้นฉายให้เห็นแววเกรี้ยวกราดโกรธเกลียด คำด่าทอรุนแรงถูกถ่ายทอดออกมาจากปากซึ่งเคยเอ่ยแต่คำหวานรื่นหูมาเสมอ

เธอสะบัดดึงแขนของตัวเองเพื่อให้หลุดพ้นจากการเกาะกุมพันนาการของผม สุดท้ายเธอก็ระเบิดอารมณ์รุนแรงออกมาด้วยการงัดมือขึ้นตบหน้าผมอย่างสุดแรง ฟางเส้นบางเส้นสุดท้ายที่พยายามประคับประคอง ย้อยยุตหลุดไถ่มาตลอดได้ขาดสะบั้นลงจนไม่เหลือชิ้นดี ไม่มีสิ่งใดให้จับยึดเกาะเกี่ยวไว้อีกแล้ว

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมและเธอได้พบกัน มันกลายเป็นความทรงจำอันสุดแสนเลวร้ายที่ไม่อาจและไม่มีวันจะลบเลือนได้อีกเลย

ผมนั่งรถเมล์สายเดิมเที่ยวสุดท้ายเพื่อกลับห้องพักของตัวเอง สมองอ้ออิงมืงงหนักเต็มไปด้วยสิ่งต่าง ๆ จนยุ่ง

เหยิงไปหมด สายตาเหม่อมองออกไปยังความดำมืด
ภายนอก ทว่าก็กลับจับจ้องอะไรไม่ได้สักอย่าง

คราบน้ำตายังคงหลงเหลืออยู่บนแก้มทั้งสอง เม็ด
เหงื่อยังคงไหลโถมอยู่ทั่วร่าง ผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่ต่างจากคน
เสียสติ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่แม่ไม่ได้มองสองกระจุก ก็รู้ดี
อยู่แก่ใจว่ามันอยู่ในสภาพใด

หัวใจรัวแรงจนรู้สึกเจ็บแปลบตรงหน้าอก ความคิด
จิตวิญญาณปลิดปลิวล่องลอยออกไปยังอีกโลกหนึ่ง ซึ่งไกล
แสนไกลและสุดแสนจะแปลกตา รอบกายอลหม่านทั้งที่ไร้
การเคลื่อนไหวใด ๆ หลากหลายอารมณ์พลุ่งพล่านผสม
ปนเปกัน จนไม่อาจแยกแยะหรือรับรู้สิ่งอันจริงแท้ที่กำลัง
ววนเวียนอยู่ภายในได้

จิตใจจมอยู่กับความรู้สึกอย่างนั้นเนิ่นนาน จน
สุดท้ายผมก็ตัดสินใจย้ายที่อยู่ เพื่อหนีหนีจากความเป็น
จริงที่เกิดขึ้น หวังลบภาพเดิม ๆ แห่งความเจ็บปวดในอดีต
ทิ้งไปให้หมด ให้หายไปจากชีวิตเพื่อจะได้เริ่มต้นกับสิ่ง
ใหม่ ๆ เสียที

หลังจากวันนั้นทุกครั้งที่นั่งรถเมล์ รวากับมันคือ
ส่วนหนึ่งในชีวิต ผมมักเหม่อมองออกไปภายนอกกรอบ

หน้าต่าง กลืนตัวเองอยู่กับความรู้สึกในโลกแห่งจินตนาการ
ที่สร้างขึ้นภายในใจของตัวเอง

วันแล้ววันเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า จนสุดท้ายก็สามารถ
เปิดประตูที่ทางกันบานนั้น ได้เหยียบย่ำอย่างกรายเข้าไปสู่
อีกโลกหนึ่ง ซึ่งแตกต่างและดีกว่าโลกใบเดิมที่เป็นอยู่ ได้
เป็นผลสำเร็จด้วยตัวของตนเอง

ลึกลงไป ดำดิ่งลงไปเรื่อย ๆ ทุกขณะจิต เข้าไปสู่
ภายในแววตา ในท่าทาง ในอากัปกิริยา ของพวกเขา
เหล่านั้น

ไม่เคยมีการแสดงออกใดที่สูญเปล่า ทุกการกระทำ
ต่างก็มีนัยอะไรสักอย่างหลบเร้นซ่อนแฝงอยู่เสมอ ผมกำลัง
เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นอีกสิ่งต่างออกไป เป็นกระแสไฟฟ้า
เป็นอากาศธาตุ เป็นเศษฝุ่นหรืออนุภาคที่เล็กที่สุด

แผ่พุ่งแทรกซึมเข้าไปในร่างกาย ในจิตใจ เพื่อ
เชื่อมต่อหยั่งรากให้ลึกลงไปถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้คน
เหล่านั้น

นั่นคือจุดเริ่มต้น...เป็นวันแรกของการเปลี่ยนแปลง
ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับผม

คุณันต์ ชายฉ้วนพุงพลุ้ยที่กำลังเดินจ้ำอ้าวอยู่บนทางเท้าคนนั้น ช่างก้าวดูเหมือนจะยาว และจังหวะการก้าวก็ดูดีกว่าปกติ แม้เดินเฉียดเฉี่ยวใครต่อใครที่กำลังร่วมทางสัญจรอยู่ ก็ไม่มีทีท่าว่าจะหลบหลีกหรือระวังจะไปชนใครเข้าเลย

ผมบนศีรษะบางจนค่อนข้างไปทางล้าน ใบหน้าและหนังศีรษะเป็นมันเงายามเมื่อต้องแสง คงเพราะจากเม็ดเหงื่อที่ผุดขึ้นมาจนไหลย้อยอาบหน้าอาบตานั่นละ

แม้อากาศจะอบอ้าวแต่ชายผู้นี้ก็ยังสวมชุดสูท ปมของเนคไทผูกผูกอย่างดีและตั้งขึ้นจนสุด รองเท้าหนังที่ใส่ก็ขัดจนเป็นมันเงาดูสะอาดเยี่ยม มือซ้ายถือกระเป๋าเอกสารสีน้ำตาลขนาดเหมาะที่น้ำจะทำมาจากหนัง

เขาคงนัดใครไว้ในเวลานี้ ขณะนี้คงกำลังเดินทางไปยังสถานที่นัดหมาย อาจจะเป็นนัดเรื่องงาน และก็น่าจะเป็นงานที่มีความสำคัญในระดับหนึ่งเลยทีเดียว เพราะฉะนั้นค่านัดของชายผู้นี้ย่อมมีความเป็นไปได้มากว่า จะเป็นลูกค้าของเขา แถมเป็นลูกค้ารายใหญ่อีกต่างหาก

ลูกค้ารายใหญ่คนนี้น่าจะงานปีบรัดตัวมากจนไม่ค่อยมีเวลาว่างเท่าใดนัก ยิ่งจนถึงขนาดมีเวลาให้ผู้นัดหมายเข้ามาคุยงานด้วยไม่มาก

เพราะเป็นการเจรจาทางการนัดสำคัญจึงจำเป็นต้องใส่สูท และเพราะคุณดมีเวลาให้น้อยเท่านั้น จึงต้องยอมเสียวันหยุดวันอาทิตย์อันแสนมีค่าเพื่อเจรจาพูดคุยด้วย

จากสี่หน้าท่าทางที่ออกจะดูโหมม ชูดเสื้อผ้าที่ดูเนี้ยบน้อยกว่าที่ควรจะเป็นสำหรับนัดแบบนี้ แถมยังมีอาการเหนื่อยหอบหายใจแรงให้ได้เห็นอีก นี่ก็แสดงว่าชายผู้นี้อาจจะเดินเท้ามาไกลและนานพอสมควรแล้ว

บางทีรถที่เขาขับมาอาจจะเสียกลางทาง หรือหากนั่งรถเมล์มาก็อาจจะลงผิดป้าย ให้รอซ่อมรถหรือรอรถเมล์คันใหม่มาก็คงกลัวเสียเวลา กลัวจะไม่ทันการณ่นั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างก็กลัววินอยู่ที่ไหน เรียกรถแท็กซี่ก็คงใกล้จนเกรงว่าแท็กซี่จะไม่รับ สุดท้ายก็เลยเลือกเดินเท้าเอาอย่างนี้

สถานที่นัดหมายอาจอยู่ไม่ไกลจากที่นี้นัก แต่ชายผู้นี้เองก็คงประเมินผิดไปนิด ตรงที่คิดว่าใช้เวลาเดินเท้าเพียงไม่นานก็จุดหมายได้อย่างสบาย ๆ เพราะจากท่าทางลุกลี้ลุกลนของเขาในขณะนี้ ผมขอประเมินว่าเขากำลังจะไปสายแล้ว

มานึก ๆ ดูแล้วก็อดแปลกใจไม่น้อย ทั้งพิลึก ทั้งตลกเลยละ ถ้าผมไม่ได้เลอะเลือนพันเพื่อน ความทรงจำ

ไม่ได้ย่ำแย่หรือผิดเพี้ยนไปขนาดหนัก ตั้งแต่เกิดมาผมก็จำได้ว่าเมืองไทยเป็นเมืองร้อนนะ แต่ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าเมืองไทยเป็นเมืองร้อน แกรมร้อนขึ้นอีกต่างหาก เรายังอุตส่าห์รับเอาวัฒนธรรมการใส่สูท ผูกไท จากต่างประเทศมาใช้

แทนที่จะใส่ชุดโปรงเบา ๆ ให้อากาศไหลผ่านได้ สะดวก ร่างกายจะได้รับความเย็นให้รู้สึกโล่งสบายขึ้นมาบ้าง แต่เรากลับเลือกชุดคลุมซึ่งปกปิดมิดชิดทั้งตัว ที่ทั้งมีหลายชั้นหลายชั้นแถมทั้งหนาทั้งหนัก แล้วก็มาทนร้อนเอาเพื่อสิ่งๆที่เรียกว่าความสุภาพเรียบร้อย

ซึ่งใครหน้าไหนเป็นคนบัญญัติหรือนิยามความหมายของคำว่าสุภาพเอาไว้แบบนั้นก็ไม่รู้

ใส่สูทคือเรียบร้อย แต่หากใส่คู่กับเสื้อยืดคอกลมจะกลายเป็นไม่เรียบร้อย

ใส่กางเกงขายาวคือเรียบร้อย แต่บางทีใส่กระโปรงสั้นก็อาจเรียกว่าเรียบร้อยได้

ใส่รองเท้าหุ้มส้นคือเรียบร้อย แต่ใส่รองเท้ารัดส้นเส้นเล็ก ๆ ก็เรียบร้อยเหมือนกัน

แปลกไหม...ทั้งพิลึกและทั้งตลกอย่างที่ผมว่ามา
ไหมละ

รถเมลล์ชะลอตัวเพื่อเข้าเทียบป้าย ผู้โดยสารบางส่วนเบียดแทรกแย่งชิงเพื่อขึ้นและลงพร้อมกันจากทั้งสองฝั่งประตู ทั้งที่อันที่จริงหากรอให้ผู้โดยสารเก่าบนรถลงจนครบเรียบร้อยก่อน แล้วผู้โดยสารรายใหม่ค่อยทยอยกันขึ้นมาหลังจากนั้น จะสะดวกสบายและง่ายดายกว่านี้มากแท้ ๆ

แต่ก็ยังไม่มีใครบางคนเลือกที่จะทำแบบนี้...คนบางคนก็ยินดีทำในสิ่งที่ยากกว่าแต่ได้ตามใจตัวเอง มากกว่าเลือกที่จะทำตามกฎระเบียบโดยการรักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อได้ในสิ่งที่ง่ายและสะดวกกว่าต่อสังคมส่วนรวม

เด็กสาวผมสั้นที่นั่งอยู่ตรงป้ายรถรอรถประจำทางคนนั้น ดูจากหน้าตาและการแต่งกายก็น่าจะเพิ่งอยู่มัธยมต้นหรือไม่ก็คงเพิ่งผ่านพ้นระดับนั้นมาหมาด ๆ เธอยกนาฬิกาข้อมือสีหวานที่ใส่อยู่ขึ้นดูสองครั้ง ในช่วงเวลาไม่กี่วินาทีด้วยใบหน้าบึ้งตึงเรียบเฉย

ชัดเจนว่านั่นคืออาการของคนที่ไม่พอใจ กำลังเกรี้ยวกราดคุกรุ่นอยู่ข้างในต่ออะไรหรือใครสักคนอย่างรุนแรง เด็กสาวคงนัดใครสักคนไว้เพื่อออกเที่ยวด้วยกัน และถ้าหากโกรธขนาดนั้น ใครคนที่ว่ามาก็ไม่น่าจะไม่ฟันเป็นแป้นหรืออย่างน้อยที่สุดก็คงอยู่ในสถานะที่มากกว่าเพื่อน

เหตุการณ์ต่อจากนี้ไม่ต้องบอกหรือต้องวิเคราะห์ก็รับรองได้เลยว่า ถ้าอีกฝ่ายเดินทางมาถึงเมื่อใด ระเบิดลูกใหญ่คงถูกทิ้งลงตรงป้ายรถเมล์ป้ายนี้แน่นอน

เมื่อผู้โดยสารขึ้นลงจนครบหมดแล้ว รถเมล์ก็เริ่มเคลื่อนตัวอีกครั้ง ผมละสายตาจากเด็กสาวจอมบึ้งตึงที่ป้าย ก่อนจะหันกลับมาให้ความสนใจกับสภาพแวดล้อมภายในตัวถังรถอีกครั้ง ขณะนี้มีผู้โดยสารบางตาลงไปกว่าเดิมนิดหน่อย ไม่มีใครต้องยืนให้เมื่อยไปจนถึงปลายทางแล้ว แถมยังมีที่นั่งอีกเหลือเฟือที่ยังว่างด้วยซ้ำ

อืม นั่งกันหลวม ๆ แบบนี้ละดี ช่างเป็นจำนวนคนที่พอเหมาะกับการลอบสังเกตของผมเสียเหลือเกิน

ที่นั่งเดียวด้านขวามือ ห่างจากตำแหน่งที่ผมนั่งไปทางด้านหน้าสองแถว เด็กหนุ่มในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนที่นั่งอยู่ตรงนั้นดูน่าสนใจอยู่นิดหน่อย จากหน้าตา ทรงแผ่ และการแต่งกายที่พอจะสังเกตเห็น เขาน่าจะกำลังเรียนอยู่มัธยมปลาย

แว่นตาทนาคะที่หนุ่มน้อยสวมใส่ หากไม่ได้เป็นคนคงแก่เรียนเอาแต่ขยันอ่านตำรับตำรา ก็คงจ้องแต่หน้าจอโทรทัศน์ จอคอมพิวเตอร์ทั้งวันทั้งคืนจนสายตาสั้น บนหน้าขาของเขามีกระเป๋าเป้ใบใหญ่วางอยู่ และบน

กระเป๋าก็มีหนังสือเล่มโตที่เปิดค้างหน้าไว้ว่างซ้อนอยู่อีกทีหนึ่ง

หนุ่มน้อยคนนี้คงกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมหกแล้ว วันหยุดวันนี้น่าจะมาเรียนพิเศษที่ไหนสักแห่ง และตอนนี้ก็กำลังอยู่ในระหว่างเดินทางกลับบ้านแล้ว

ก็แค่นักเรียนเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ธรรมดา ๆ ...หากมองโดยไม่ได้สังเกตก็คงจะเห็นเป็นแบบนั้นนั่นละ

แต่ที่ผมบอกว่าเขาคนนี้ดูน่าสนใจ เพราะหากมองผ่าน ๆ เพียงผิวเผิน ก็เห็นเหมือนกับว่าเขากำลังก้มหน้าก้มตา ตั้งใจอ่านหนังสือเรียนเล่มที่กำลังเปิดหน้าค้างอยู่ อย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ต่างอะไรไปจากเด็กประเภทที่ใช้เวลาทุกวินาทีให้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ยอมเสียเวลาสักวินาทีไปกับการทำอะไรสักอย่างเลยนั่นละ

ทว่าหากเมื่อได้ลองตั้งใจสังเกตให้ดีแบบที่ผมกำลังทำอยู่ตอนนี้ ก็จะได้เห็นได้ทันทีว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากลอยู่นิดหน่อย เด็กหนุ่มคงแก่เรียนผู้นี้ใช้มือขยับแว่นตาบ่อยเกินไป หันรีหันขวางจนกลายเป็นหลุกหลิก ลูกลี้ลูกลมมากเกินไปกว่าที่เขาจะแสดงออกว่ากำลังตั้งใจอ่านหนังสือ

ซึ่งถ้าหากตั้งใจพิจารณาให้ดีและลึกลงไปกว่านี้ก็จะพบว่า สายตาภายใต้กรอบแว่นนั้นแอบลอบชำเลื่อง

มองไปทางหญิงสาวที่กำลังนั่งหลับไม่ได้รู้เรื่องราวอยู่คนเดียว ตรงตำแหน่งเบาะคู่ด้านซ้ายมือของเด็กหนุ่มเองนั่นเอง

ถ้าอย่างนั้นหนุ่มน้อยผู้นี้คือเด็กคงแก่เรียนหรือแค่เด็กติดหน้าจอติดเกมกันล่ะ แล้วเขากำลังตั้งใจอ่านหนังสือหรือกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

บางที ขอย้ำว่าบางทีนะ...บางทีเขาคงจะอยากตั้งใจอ่านหนังสือนั่นละ แต่บังเอิญว่าเธอคนที่นั่งอยู่ด้านข้างกัน อาจมีอะไรหรือทำอะไรสักอย่างให้เขาต้องมัวอันเสียสมาธิไป และถ้าจะถามผมว่าเธอทำอะไร แน่นอนว่าผมมีคำตอบในใจอยู่แล้ว แต่เขาเป็นว่าขอไม่ตอบก็แล้วกัน เพราะตัวผมเองก็ยืนยันไม่ได้หรอกว่ามันจะเป็นอย่างที่คิดจริง ๆ หรือเปล่า

เอาละ...ปล่อยเรื่องพวกนี้ไปดีกว่า มาดูเด็กสาวที่นั่งอยู่ทางด้านหน้าของเด็กหนุ่มคงแก่เรียนคนนี้นักบ้าง เธอชอบเอามือจับปลายเส้นผมของตัวเอง ลูบ ๆ จับ ๆ วนไปวนมาอยู่อย่างนั้น บ่อยเสียจนพอได้ตั้งใจดูก็รู้สึกหงุดหงิดรำคาญใจขึ้นมาเลยทีเดียว

กระจกหน้าต่างตรงตำแหน่งของเธอถูกเลื่อนปิดลงมาครั้งหนึ่ง ขณะรถเมล์กำลังแล่นลมคงโกรกพัดเข้ามาแรง

เกินไป และมันก็ทำให้เธอกลัวว่าเส้นผมจะพันกันยุ่งเหยิงจนเสียทรง

ตอนนี้ในใจคงนึกอยากจะลุกขึ้นปิดหน้าต่างให้สนิท แต่ที่ไม่ทำอย่างที่คิด ก็อาจเพราะไม่มีแรงดึงปิดหน้าต่างรถอันแสนจะหนักอึ้ง อีกทั้งยังผีดแสนผีดเนื่องจากสนิมเกาะกิน หรือไม่อย่างนั้น ก็อาจเพราะกลัวผู้โดยสารคนอื่นจะไม่พอใจที่ลมเข้ามาในรถได้น้อยลง และทำให้พวกเขาเหล่านั้นอดได้รับลมเย็น ๆ จากการกระทำเห็นแก่ตัวของเธอ

ถ้ากลัวเส้นผมเสียทรง แล้วทำไมเธอจึงไม่เลือกที่จะใช้กิ๊บติดผมกันล่ะ

แน่นอนอยู่แล้วว่าเด็กสาวต้องไม่ทำ เพราะเธอรักสวยรักงามและน่าจะรักเส้นผมของตัวเองมาก เธอคงกังวลว่าถ้าหากติดกิ๊บแล้ว มันจะทำให้เส้นผมหยักงอนจนหวีได้ไม่เข้าทรง ไม่เนียนอย่างปกติดั้งเดิมนั้นละ

ในภาพรวมแล้ว ก็เป็นเด็กสาวรักสวยรักงามทั่วไป ห่วงหน้าห่วงตา ห่วงเส้นผมและทรงผมเป็นที่สุด แต่ก็ไม่ค่อยมั่นใจหรือพอใจในตัวเองสักเท่าใดนัก

รถประจำทางจอดเทียบป้ายอีกครั้ง ชายหญิงคู่หนึ่งก้าวขึ้นมานบนรถ ทั้งคู่เลือกจะนั่งเคียงกันตรงเบาะแรกตำแหน่งถัดจากประตูบานคู่กึ่งกลางตัวถัง ใช้เวลาที่มีไม่กี่

วินาทีตั้งแต่ก้าวขึ้นมาจนถึงตอนนั่งเพื่อประเมินอย่างคร่าว ๆ

การแต่งตัวดีตามแฟชั่น หน้าตาผิวพรรณดี ทรงผมเข้าสมัยถูกจัดแต่งมาอย่างดี ชายหญิงคู่นี้น่าจะเป็นแฟนกัน เป็นหนุ่มสาวสมัยใหม่หน้าตาดีที่ถือว่าเหมาะสมทัดเทียมกันเลยทีเดียว

หลังประตुरुถเลื่อนปิดรถโดยสารก็เริ่มเคลื่อนตัวออกจากป้ายอีกครั้ง ด้วยตำแหน่งการนั่งที่ห่างเกินไปแถมยังไม่เอื้อต่อการลอบสังเกต ผมจึงละสายตาออกจากคนทั้งสองเพื่อเริ่มมองหาบุคคลและตำแหน่งที่เหมาะสมอีกครั้ง

ทว่าเพียงครู่เดียวที่ผมกำลังเพลิน ๆ ยังไม่ได้เริ่มต้นสังเกตอะไรต่อไปอย่างจริงจังนั้น เสียงโหวกเหวกของคนอย่างน้อยสองคนก็ดังขึ้นจากทางตอนหน้าของรถ และมันก็ได้ทำลายความสงบเงียบที่มีอยู่เมื่อไม่กี่วินาทีก่อน ทำลายอารมณ์สุนทรีย์แห่งการลอบสังเกตของผมไปจนหมดสิ้น

ใช้มือทั้งสองข้างอุดกับราวจับของเบาะแถวหน้า ยกก้นของตัวเองให้สูงขึ้นจากเบาะนั่ง เพื่อจะชะโงกมองหาแหล่งที่มาของเสียงได้ชัดเจนขึ้น แล้วก็พบว่าเสียงของหนุ่มสาวคู่นี้เมื่อครู่เพิ่งพากันขึ้นรถมานั่นเอง

ดูเหมือนตอนนี้ทั้งสองคนกำลังตั้งแง่จนมีปากเสียงกันอยู่ จะว่าไปแล้วคนสมัยนี้ก็เหลือเกิน ไม่คิดยับยั้งชั่งใจ อดทนอดกลั้นกันบ้างเลย ที่ทางลับตามีออกตั้งมากมาย จะสะกดเก็บชมอารมณ์ไว้สักนิด รอให้อยู่ในที่ส่วนตัวของตัวเองก่อน แล้วค่อยไปทะเลาะกันก็ยังทนไม่ได้

ทำไมถึงต้องมาประจานตัวเอง ทำตัวเป็นขี้ปากชาวบ้านให้คนอื่นได้หัวเราะเยาะเย้ย เอาไปพูดนินทาว่าร้าย หรือคุยให้เป็นเรื่องตลกขบขันที่หลังด้วยก็ไม่รู้

เมื่อเสียงคู่รักวัยรุ่นที่แต่เดิมาดังอยู่แล้วกลับทวีความดังขึ้นไปอีกหลายระดับ จนในที่สุดมันก็กลายเป็นการสาธยายอารมณ์คุกรุ่นรุนแรงและเสียงตะโกนเข้าหากัน ความอดทนจึงน่าจะเดินทางมาถึงขีดสุด เมื่อหลังจากนั้นทั้งคู่ก็ต่างลุกขึ้นยืน พร้อมทั้งชี้หน้าต่อว่าด่าทอกันอย่างสาธเสียดเสียยชนิดที่ไม่แคร่สายตาและไม่อายใครต่อใครที่ได้โดยสารอยู่บนรถคันเดียวกันนี้

แล้วในสถานการณ์อันผิดปกติดังกล่าวเข้าขั้นวิกฤติซึ่งหาไม่ได้บ่อย ๆ เช่นนี้ ขณะที่เริ่มมีการขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจากผู้โดยสารคนอื่นให้ได้เห็น พวกเขาเหล่านั้นกำลังคิดอะไร อยากทำอะไรในเหตุการณ์แบบนี้กันล่ะ

คนที่นั่งอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุออกมาเล็กน้อย จะทำเพียงมองหาดันเสียงอย่างที่ผมเพิ่งทำไป แล้วก็จะตั้ง

หน้าตั้งตารอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ แน่นนอน เพราะรู้สึกว่ามันเองยังอยู่ในระยะปลอดภัย เพราะประเมินแล้วว่า ต่อให้เกิดเหตุที่ร้ายแรงกว่านี้ พวกเขาก็ไม่น่าโดนลูกหลงให้ต้องเจ็บตัว น่าจะหลบฉากออกห่างได้ทันแน่ ๆ

คนที่นั่งอยู่ใกล้กว่านั้น จะมีท่าทีลังเลหรือไม่ก็ทำเป็นไม่สนใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น นั่นก็เพราะพวกเขาอยู่ใกล้จุดเกิดเหตุมากเกินไป จนเกรงว่าหากบุ่มบ่ามขยับเคลื่อนไหวอะไร ก็อาจถูกผู้ก่อเหตุเหมารวมว่าเข้าไปยุ่งเกี่ยว ก้าวกายเรื่องส่วนตัว และอาจถูกลูกหลงไปด้วย

แต่อย่างไรเสีย ต่อให้แกลังทำเป็นไม่สนใจ สายตาของพวกเขาก็จะยังคอยชำเลื่องมองเป็นระยะ ด้วยทั้งความอยากรู้อยากเห็นและหวาดระแวงไปพร้อม ๆ กัน

ส่วนกลุ่มคนที่นั่งอยู่ทางด้านหน้าของคู่หนุ่มสาวผู้ก่อเหตุหรือทางตอนหน้าของรถ พวกเขาจะหันกลับมามองและหันกลับไปนั่งอยู่ในท่าเดิมอย่างรวดเร็ว แต่จะทำแบบเดิมซ้ำอย่างนี้อยุ่บ่อย ๆ อย่างสม่ำเสมอ ด้วยเพราะสถานการณ์ไม่ได้อยู่ในขอบเขตสายตาตลอดเวลา จึงไม่อาจไว้วางใจในความปลอดภัยของตนได้นั่นเอง

“ถ้ามันจะต้องผืนต้องลำบากขนาดนี้ ก็เลิก ๆ กันไปเหอะ ไม่ต้องปั่นหน้ายิ้มทำเอาอกเอาใจ ทนผืนคบกันให้เสียเวลาเสียความรู้สึกห rokok กูก็เหนื่อยแล้วเหมือนกัน”

เสียงซึ่งมีแววหวานใส ที่แค่ได้ฟังก็รู้ว่าขณะนี้กำลังถูกเคลือบเต็มไปด้วยอารมณ์แห่งโทสะ ดึงความสนใจของผมให้กลับไปยังจุดเดิม เมื่อหันกลับไปมองก็พอดีกับที่ฝ่ามือของหญิงสาวเจ้าของเสียง ปะทะเข้ากับใบหน้าของชายหนุ่มคู่กรณีขนาดใหญ่จนเกิดเสียงเพียะดังลั่น

ไม่ใช่เรื่องดีเลยสักนิด การใช้กำลังเพื่อระงับเหตุแห่งโทสะ รังแต่จะก่อให้เกิดการใช้กำลังที่รุนแรงขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น...และครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน

อารมณ์ของผู้ถูกกระทำพลุ่งพล่านขึ้นทันตา ร่างกายกระตุกขยับไปมาคล้ายคนกำลังตื่นเต้นจนทำอะไรไม่ถูก หรือไม่ก็ความคิดชั่วดีกำลังต่อสู้หักหาญกันอยู่ในใจ สังเกตเห็นมือทั้งสองของเขากำแน่นราวกับอยากจะบีบบดอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็นให้แหลกละเอียดคามือ

ไม่ต้องคิดพิจารณาก็รู้ว่าสถานการณ์ตึงเครียดมากขึ้นทุกขณะ ทว่าก่อนที่อะไร ๆ จะย่ำแย่เลวร้ายลงไปมากกว่านี้ รถเมล์ก็กลับกระชากตัวพร้อมหักเลี้ยวอย่างกะทันหัน เพื่อเข้าจอดชิดข้างทางอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ประตูรถถูกเหยียงเปิดออก พนักงานเก็บค่าโดยสาร
คงกระบอกเก็บเงินตรงเข้ามาแยกทั้งคู่ให้ออกห่างจากกัน
ก่อนที่ชายหนุ่มเจ้าอารมณ์จะถูกต้องให้ต้องลงจากรถไป

อาชีพขับรถโดยสารคงเป็นอะไรที่ได้พบเจอคน
หลากหลายประเภทเป็นปกติอยู่แล้ว ขับรถรับส่งผู้คนอยู่ทุก
วัน วันละหลายรอบหลายเวลา ผู้ใช้บริการก็ร้อยละร้อยพ่อแม่
โอกาสเจอกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันอย่างเช่นในวันนี้ก็คง
มากกว่าคนปกติหลายร้อยเท่า

บางที่ทั้งพนักงานขับรถและพนักงานเก็บค่า
โดยสารทั้งสองคน คงเคยประสบเหตุแบบนี้มาพอสมควร
จนรู้ดีว่าต้องจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร พวกเขาจึงควบคุม
สถานการณ์บนรถได้อย่างใจเย็น ประสานงานกันอย่างรู้ใจ
แถมแก้ปัญหาได้รวดเร็วว่องไวจนนายกองเลยทีเดียวนะ

“อย่าให้กูเจอทีหลัง อย่าเผลอน้ำของมึงมาให้กูเห็น
อีกนะ กูเอามึงตาย เอาให้มึงนอนหยอดน้ำข้าวต้มแน่”

นี่ขนาดลงรถไปอยู่ข้างล่างแล้วนะ ยังอุตสาห
ตะโกนด่ากลับขึ้นมาอีก โทสะหนอโทสะ ก็...ดีแล้วละ เดิน
จากตรงนี้ไปรอรถที่ป้ายรถเมล์หน้า ค่อย ๆ เดินค่อย ๆ สงบ
สติอารมณ์ไปก็แล้วกันนะไอ้หนุ่ม

“โอ๊ย กลัวมากค่ะ มึงก็เอาแต่เห่าเหมือนทุกทีนั่นแหละ
แน่จริงก็มาตอนนี้อยู่สิวะ ฤๅ”

บนรถนี้ก็พอกัน แทนที่จะกลับไปนั่งเจียบ ๆ แล้ว
ปล่อยให้เรื่องมันจบมันผ่านไปก่อน ก็ราดน้ำมันเติมเชื้อไฟ
ลงไปเสียนี้ อารมณ์ฉุนเฉียวรุนแรงพอกัน ‘ผีเน่กับโลงผุ’ จะ
ว่าไปก็เหมาะสมกันดีละคุณ

ก่อนจะมีใครทันได้กลับขึ้นรถหรือตามลงไป เพื่อก่อ
เหตุปะทะกันให้มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องเจ็บตัว รถเมลล์ก็
เคลื่อนตัวออกอย่างรวดเร็วก่อนที่ประตูจะทันได้ปิดลงเสีย
อีก หางออกมาจนกระทั่งเสียงด่าไล่หลังค่อย ๆ เบาลงและ
เจียบไป

เมื่อทุกอย่างหวนกลับคืนสู่ความสงบอีกครั้ง หญิง
สาวคู่กรณีที่เหลืออล่าฟังคนเดียวซึ่งกำลังหายใจหอบและมี
ท่าทีเหนื่อยอ่อนให้ได้เห็น ก็ถอนหายใจหนัก ๆ ออกมา
พร้อมทั้งทิ้งตัวนั่งลงตรงเบาะเดี่ยวทางด้านขวามือ ผั่งตรง
ข้ามกับทางเท้าฝั่งเดิมที่เคยนั่งก่อนหน้านี้แทน

เธอคงกำลังควบคุมสติอารมณ์ พยายามระงับ
ความเกรี้ยวโกรธฉุนเฉียว ซึ่งโหมกระพือลุกไหม้ในใจของ
ตัวเองอยู่

เอาละ...จากการประมวลคำพูดที่ได้ยินเมื่อสักครู่
ทั้งหมด สรุปคร่าว ๆ น่าจะได้ประมาณว่า ฝ่ายหญิงออก

ปากบอกเล็กกับฝ่ายชาย เหตุเพราะทนความเจ้าชู้ของเขา
ไม่ไหว นอกจากเรื่องนี้แล้วก็จะมีเรื่องที่แฟนหนุ่มดูเหมือน
จะไม่ใส่ใจเธอเท่าที่ควร ละเลยไม่สนใจคำพูดคำสัญญา ไม่
เคยถนอมน้ำใจกัน ชอบผิดนัดและปล่อยให้เธอต้องรอเก็บ
หลายชั่วโมงอยู่เสมอ

ส่วนตัวของฝ่ายชายที่ในครั้งแรกดูเหมือนจะยอมอ่อน
ยอมง้อและรับผิดชอบแต่โดยดี ทว่าพอโดนจี้จุดอ่อนย้ำ ๆ ซ้ำ ๆ
อย่างหนักก็เลยโมโหจนสติหลุด ชูคอเรื่องที่ฝ่ายหญิงชอบ
ไปไหนมาไหนโดยไม่บอกกล่าว แถมยังไปกินเที่ยวสุดเหวี่ยง
กับผู้ชายคนอื่นมาตอบโต้บ้าง

นี่ละนะสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าผู้ชาย เอะอะก็ชวน
ทะเลาะ นิดหน่อยก็งอน ถ้ามเหตุผลก็เอาแต่เงียบไม่ยอม
พูดยอมบอก พอถามซ้าก็หาว่าเข้าซ้ापุดไม่รู้เรื่อง นักเข้าก็
บอกเล็กกันดี้อ ๆ ง่ายและเร็วเสียจนบางทีคนถูกบอกเล็กยัง
ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองทำผิดเรื่องอะไร

รถโดยสารแล่นอย่างเอื่อยเฉื่อยผ่านป้ายรอรถ
ประจำทางป้ายแล้วป้ายเล่าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
เปล็ดเพลินจนไม่แน่ใจว่านั่งอยู่บนรถคันนี้นานแค่ไหน
แล้ว จึงยกนาฬิกาข้อมือราคาถูที่ซื้อมาจากตลาดนัดขึ้นดู
...เกือบสามทุ่มแล้ว

การจราจรค่อนข้างคับคั่งจนถึงติดขัดขณะที่วิ่งฝ่าออกมาจากตัวเมือง เวลาเดินทางที่ควรจะไม่มากจึงยืดยาวมาจนขนาดนี้ แต่นั่นก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไรสักนิดสำหรับคนที่มึนเวลามากเหลือเฟืออย่างผม

จันทร์ครึ่งดวงลอยอย่างโดดเด่นอยู่บนฟ้ามีดยามค่ำคืน พื้นเขตเมืองออกมาเหลาดวงดาวระยับแสงก็ค่อย ๆ ทบยอโผล่หน้าโผล่ตา ประดับแต่แต้มความงามอยู่เคียงคู่จันทร์ทวนลบความเว้งว่างเปล่าอัน

พื้นผิวการจราจรรวมถึงทางเท้าทั้งสองฝั่งฟากถนนเริ่มร้างจากรถราและผู้คนสัญจร แสงสว่างประดิษฐ์จากหลอดไฟฟ้าลดน้อยเบาบางลงไปตามลำดับ พื้นที่กว้างว่างเปล่าซึ่งอุดมไปด้วยพงหญ้าและเหล่าวัชพืช พุ่มไม้สูงต่ำ ต้นไม้น้อยใหญ่รศรั้มนที่เรียงรายไปตามแนวนอน กลับหนาแน่นขึ้นมาแทนความแออัดยัดเยียด ของอาคารบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่

ความรู้สึกเย็นสบายยามเมื่อสายลมปะทะเข้ากับใบหน้าและผิวกาย ทำให้รับรู้ได้ว่าอุณหภูมิในขณะนี้ลดต่ำลงกว่าเมื่อสักครู่หนึ่งน้อย คงเพราะไม่มีไอร้อนจากยานพาหนะที่จอดกันเต็มถนน และการคายความร้อนจากตึกอาคารนั้นละ อากาศจึงได้เย็นสบายขึ้นทันตาแบบนี้

รถประจำทาง

เป็นเวลาดีพอสมควรแล้ว รถประจำทางสายนี้เองก็ใกล้เดินทางมาจนเกือบจะสู่ระยะทางแล้วเช่นกัน ขณะนี้คนบนรถเมล์บางตาจนเหลือเพียงไม่กี่คน ผมกวาดสายตามองไปจนถ้วนทั่วแล้วจึงตัดสินใจเปลี่ยนที่นั่งจากตำแหน่งเบาะหลัง เป็นเบาะคู่แถวเดียวกันกับหญิงสาวคนที่เพิ่งก่อเหตุระทึกขวัญคนเมื่อครู่นี้

เธอยังคงนั่งอยู่ที่เดิมในท่าทางแบบเดิม สีหน้าเรียบเฉยไม่ยินดียินร้าย สายตานิ่งมองตรงไม่สนใจสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงรอบตัว แบบนี้จะที่ผมชอบ เพราะมันทำให้ผมสามารถลอบชำเลื่องมอง สังเกตตรวจสอบเธอได้ง่ายขึ้น

จังหวะการหายใจของเธอกลับมาเป็นปกติ ใบหน้าเกรี้ยวกราดจากความโมโหโกรธาก็สงบลงจนราวกับไม่เคยเกิดเรื่องอะไรมาก่อน เมื่อมองดูใกล้ ๆ ได้พิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน หญิงสาวผู้นี้ไม่ใช่แค่จัดว่าหน้าตาดีธรรมดา ๆ แต่ผมว่าเธอเป็นคนที่สวยมากคนหนึ่งเลยทีเดียวต่างหาก

เส้นผมดำขลับปลิวสยายคลอเคลียอยู่กับสายลม คิ้วโก่งเรียวบางเข้ากันได้อย่างพอดีกับใบหน้ารูปไข่ และดวงตากลมโต จมูกเล็กโด่งเป็นสัน ริมฝีปากอวบอิ่มชุ่มฉ่ำ

นี่ก็ดูแล้วผมว่า...เธอสวยจนถึงขนาดที่ถ้าหากเมื่อสักครู่นี้ไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง ก็คงจะไม่มีทางเชื่อเด็ดขาดว่าคำพูดแสนหยาบคายและสีหน้าสุดร้ายกาจอย่างคนไม่สนใจภาพลักษณ์ตัวเองได้ขนาดนั้น จะหลุดจะเผยออกมาจากหญิงสาวสุดสวยคนนี้ได้

ดวงตากลมโต จมูกและปากสวย เข้ากับโครงหน้างดงามกระจ่างใสได้อย่างหมดจด ถึงเธอจะมีองค์ประกอบแห่งความงามบนใบหน้า อันแทบจะเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบขนาดนี้ ทว่าจุดที่โดดเด่นสะดุดตาและชวนให้หลงใหลที่สุดสำหรับผม กลับเป็นลำคอขาวอันเรียวยาวของเธอต่างหาก

เพราะมันช่วยขับและส่งเสริมให้ใบหน้ารูปไข่ได้สัดส่วนนั้น ยิ่งดูโดดเด่นสง่างามขึ้นไปอีกหลายเท่าเลยทีเดียว ช่างเป็นสัดส่วนแห่งความงามที่เข้ามาส่งเสริมเต็มเต็ม และทำให้หญิงสาวผู้นี้กลายเป็นความสมบูรณ์แบบอย่างที่สุดจริง ๆ

แค่ได้มองใจผมก็เต้นแรงจนสั่นไปหมดแล้ว จริง ๆ นะ...มันทำให้รู้สึกตื่นเต้นมากเสียจนต้องผลอก遴น้ำลายตัวเองลงคอไปเอือกใหญ่ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้ว

ผมพยายามแทรกตัวเองเข้าไปในสมอง ในจิตใจของเธอ อ่านอารมณ์ยังความรู้สึก อยากรู้ว่าตอนนี้เธอคิดอะไรรู้สึกสะใจที่ได้เชิญผู้ชายทั้งอยู่หรือเปล่า หรือว่า

กำลังหึงผยองว่าจะหาใครคนใหม่ที่ไหน เมื่อใดก็ได้อยู่ไซ้ใหม่

กำลังดื่มด่ำอยู่กับความรู้สึกของผู้ที่อยู่เหนือกว่าอย่างนั้นสินะ

เธอไม่ผิด ไม่ผิดเลยสักนิด แน่นอนว่าผู้ที่อยู่เหนือกว่าย่อมจะทำอะไรใครก็ได้ทั้งนั้น มันคือกฎของธรรมชาติที่เที่ยงแท้เป็นธรรมอย่างที่สุดแล้ว...ถ้าอยากแก้แค้นคืนบ้างก็พัฒนาและทำตัวเองให้อยู่เหนือกว่าเสียสิ เพราะนี่ก็คือกฎแห่งการเอาคืนที่ตรงไปตรงมาเหมือนกัน

ในขณะที่ผมกำลังเพลิดเพลिनอยู่ในโลกแห่งความคิดและจินตนาการของตัวเองอยู่นั้น พลันเธอก็ขยับกายเพื่อลุกขึ้นจากเบาะนั่ง ก่อนจะก้าวเท้าเอียงออกไปหยุดอยู่ตรงประตูรถ เอื้อมมือไม้อันเรียวงามออกไปกดออกตรงเหนือประตู

บอกตามตรงว่าผมจับจ้องมองทุกอากัปกริยาอันแสนสง่างาม และชวนหลงใหลนั้นอย่างตาไม่กะพริบ ไม่อาจละสายตาได้เลยแม้เพียงวินาทีเดียว รู้สึกได้ถึงความชื่นชุ่มจากเหงื่อเม็ดโตที่ผุดขึ้นตามใบหน้าและแผ่นหลังของตัวเอง ใบหน้าผุดผาดเรียบเฉยที่ยังเห็นใกล้ก็ยิ่งทำให้ใจลั่น

มันทำให้มุมปากของผมไม่อาจหุบนิ่งอยู่ได้ไหว จนเกิดอาการกระตุกขึ้นอย่างไม่ตั้งใจ

มโนภาพย้อนกลับไปถึงเนื้อข่าวของหลากหลายช่องหลายรายการ ที่เปิดไล่จากหน้าจอโทรทัศน์ตั้งแต่เมื่อช่วงเย็น จนถึงเวลานี้เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่พบข้อมูล ไม่รู้หรือจะแคะระคายเลยว่าคนร้ายที่ก่อคดีฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมอยู่ในขณะนี้ใคร

ผมผ่อนลมหายใจพร้อมระบายยิ้มออกมาอย่างใจเย็น ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายใบเก่งใบเดิมที่คลั่งติดตัว เพื่อกำกระชับด้ามมีดซึ่งเก็บซุกซ่อนไว้นั้นนั้นอยู่เสมอ ให้ไอเย็นเยะเยือกจืดชืดอันคุ้นเคยได้ซึมผ่านแผ่ซ่านเข้ามาสู่ประสาทสัมผัสอย่างเคย

หลังผ่านพ้นคำคืนนี้ไป ผมคงต้องลำบากย้ายข่าวของหาที่อยู่ใหม่อีกแล้ว คงต้องเปลี่ยนย้ายงานและกลับไปรับค่าแรงขั้นต่ำอีกครั้งหนึ่งแล้วสินะ

เวลานี้ผมอึดอึมกับการเฝ้าสังเกตพฤติกรรม ต้มดื่มน้ำกับความสุขจากการได้เห็นสีหน้าท่าทางของคนอื่นจนมากเกินไปพอแล้ว และขณะนี้...ผมก็ได้พบกับหญิงสาวแสนสวย ผู้

ที่จะสามารถทำให้ผมได้รับความหฤหรรษ์ขั้นสุดยอดในคำ
คืนนี้แล้ว

ร่างทั้งร่างของผมกำลังสั่นเทิ้มและกรีดร้องไม่หยุด
อย่างยินดี สมอังกี่กำลังจินตนาการอย่างหนักไปถึง
ความรู้สึกเปี่ยมสุข ในวินาทีที่ได้เห็นคมมีดเงาวับ เชือด
เฉือนผ่านเนื้อหนังบอบบางที่ขาวซีดราวกระดาษของเธอ

อา...ช่วงสุดยอดอะไรอย่างนี้ แค่คิดก็แทบจะอดใจ
ไม่ไหวแล้ว ช่างเป็นความรู้สึกบอกไม่ถูกที่เกินบรรยายได้
จริง ๆ

ผมอยากเห็นใบหน้างดงามอันหนึ่งเฉยซึ่งแฝงไว้ด้วย
แววหึงผยองนั้น ห้วนไหวและบิดเบี้ยวไปด้วยความ
หวาดกลัวสิ้นหวังจากกันบึ้งจิตใจ อยากได้ยินเสียงกรีดร้อง
ในขณะที่ใบมีดกำลังแทรกคมผ่านหลอดลมในลำคอองาม
ระหง

อยากเห็นเลือดชั้นสีแดงเข้มทะลักออกมาจากรอย
เปิด ตามจังหวะการหายใจที่เธอพยายามประคับประคอง
เพื่อรักษาชีวิตเอาไว้

เสียงที่เปล่งออกมาด้วยลำคออันชำรุดขาดวินจะ
ไพเราะสักขนาดไหนกันแน่นะ จะกังวานสดใสงดงามหมด

จดเหมือนใบหน้าหรือเปล่า ถ้าเทียบกับเหยื่อรายก่อน ๆ ที่ผ่านมาเธอจะอยู่ลำดับที่เท่าใดกันนะ

สำหรับประสบการณ์ล้ำค่าทั้งหมดนี้ ผมคงต้องขอขอบคุณเธอคนนั้นจริง ๆ

เหยื่อรายแรกที่ทำให้ผมได้รับรู้ว่าในโลกอันโหดร้ายและแสนโสมมใบนี้ ยังมีสุดยอดความสนุกและสุขอย่างที่ไม่เคยได้รับการเปิดเผยแบบนี้อยู่ แม้ในครั้งนั้นจะเกิดเพราะบันดาลโทสะจนผมลืมหูลืมมือไป แต่ผมก็กลับไม่เคยรู้สึกเสียใจเลยสักครั้ง

กลับกันที่มันทำให้ได้ค้นพบอีกตัวตนหนึ่งซึ่งซ่อนตัวแฝงเร้นอยู่ภายใน และตัวตนนั้นก็คือตัวตนที่แท้จริง เป็นแรงปรารถนาอันจริงแท้ในใจของผม... ใช่แล้ว เหยื่อรายแรกที่ผมพูดถึง เธอก็คือแฟนสาวของผมคนนั้นนั่นละ

ผมลุกขึ้นจากเบาะนั่ง เคลื่อนตัวมาหยุดยืนอยู่ที่เสาประตูอีกบานหนึ่งข้าง ๆ กันกับเธอ ด้วยสีหน้าที่แทบจะเก็บซ่อนปกปิดรอยยิ้มไว้ไม่ไหว ยังมีเวลาอีกเหลือเพื่อให้ได้สนุกสำหรับค่ำคืนอันแสนมีดมิดและยาวนานนี้

รถประจำทางชะลอตัวเพื่อเข้าจอดเทียบป้าย ประตูโลหะเหวี่ยงเปิดออกเฉียงซ้าย เธอก้าวเท้าลงจากรถโดยไม่ได้รับรู้หรือระแวงระวังสิ่งใด แสงสว่างริบหรี่เลือนรางลงไปทุกขณะยามเมื่อออกห่างจากป้ายรอรถโดยสาร

รถประจำทาง

ความมืดค่อย ๆ โอบคลุมกลืนกิน
ผมเดินตามหลังของเธอไป และกลายเป็นส่วนหนึ่ง
ของความมืดแห่งรัตติกาล...ตลอดกาล

รถประจำทาง

‘เมื่อก้าวลงจากรถคันนี้แล้วฉันจะกลายเป็นคนใหม่ และที่
โลกใบเดิมซึ่งฉันสร้างมันขึ้นมามีด้วยความรู้สึกละอายใจ
รอยยิ้มแววตาอันแสนห่วงใยจริงใจจากคนที่รักเราจริง
กำลังรอเราอยู่’

พันพิรุณ

ขอแนะนำผลงานของ พันพิรุณ

